

stille Forslag om Sagens Henvisning til et Udvalg til nærmere Drøftelse af de af mig nævnte Ting og af andre Spørgsmaal, som maatte komme frem. Jeg lægger som sagt Vægt paa de to Synspunkter, som er i Forgrunden her: at man vil søge at modvirke de uheldige Virkninger, vi har set af den private Praksis fra Dommerfuldmægtigenes Side, og samtidig have for Øje den Udgift, som der vil blive Tale om. Vi maa, saa vidt gørligt, naa til fuld Klarhed over, hvor meget Ordningen kommer til at koste Statskassen. Vi har i saa Henseende saa ofte været ude for Overraskelser, som man bag efter med Beklagelse har talt om ude i Befolkningen. Det skulde vi gerne undgaa her. Den Løsning, som har haft saa lang en Vej gennem den lovgivende Forsamling, skulde, naar den en Gang foreligger, helst kunne blive staaende, saa Befolkningen kan faa øget Tillid til, at Afgørelsen er rigtigt truffet. Samtidig skulde Byrden ikke føles som noget, der tynger alt for haardt. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til Fremme i det høje Ting.

Steinke: Det synes at være overordentlig vanskeligt at faa vedtaget en Lov om fast Ansættelse af Dommerfuldmægtige. Derimod er vi adskillige i denne Sal, der forlængst har opnaaet fast Ansættelse som Ordførere for et Lovforslag derom, et Lovforslag, hvis tidligere March frem og tilbage mellem Rigsdagens Ting nærmere er beskrevet af den højtærede Justitsminister paa ikke mindre end 4 Spalter i Bemærkningerne til Lovforslaget. Jeg skal ikke opholde mig længe ved denne Sags mørke Forhistorie, den refereres yderst objektivt i Bemærkningerne, saa objektivt, at man uvilkkaarligt spørger sig selv: hvorledes kan det egentlig være, at dette saa let tilgængelige Lovforslag, hvis Vedtagelse man omtrent fra alle Sider har været enig om at kræve i en Aarrække, ikke mindst efter Sønderjyllands Tilbagekomst, ikke forlængst er vedtaget, og Sagen dermed bragt endelig ud af Verden. Dette Spørgsmaal bliver endnu mere nærliggende, naar man ved, at der til enhver Tid egentlig har været Mulighed for saglig Enighed om Gennemførelsen af Sagen hos et Flertal af Medlemmer i begge Ting. De Konservative, Radikale og Socialdemokrater enedes en Gang — i 1923 tror jeg det var — om en Ordning, som Venstre modsatte sig, fordi den manglede Bestemmelser om at knytte en Art billig Retshjælp til Dommerkontorerne efter Bortfaldet af Fuldmægtigenes private

Praksis. Dette sidste havde Socialdemokraterne i hvert Fald intet imod, tværtimod. Vi mente blot, at det rent praktisk var bedst først at vedtage Lovforslagets Hovedbestemmelser om fast Ansættelse og Privatforretningernes Bortfald for derefter at forhandle om den nærmere Formulering af Kontorerne Retshjælp for Publikum.

Som man ser, har der i Aarevis været Flertal paa Rigsdagen for Sagens Gennemførelse ad den ene eller den anden Vej, idet Socialdemokratiet til enhver Tid — derunder ogsaa i hele den Tid, da undertegnede var Justitsminister, og da jeg forelagde Lovforslaget Gang paa Gang — har været villigt til en Ordning, ja egentlig til hvilken af de to Ordninger det skulde være, naar bare vi kunde opnaa Sikkerhed for, at et Flertal i begge Ting virkelig vilde være med, naar det kom til Stykket. Men Forholdet har nu været det, at Venstre hittil har saboteret denne Sag, og i hvert Tilfælde har jo rent formelt i første Række Venstres hidtidige Landstingsordfører, det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Nygart) som desværre ikke er til Stede i Dag, baaret Skylden. Venstres Politik er jo paa mange Omraader af en særdeles overvejende, grublende Natur, og den tidligere Ordførers Overvejelser foregik altid helst i Enrum, meget nødigt sammen med Udvalgets øvrige Medlemmer. I 1922 lykkedes det at standse Sagen ved ikke at holde noget Udvalgs-møde i 5 Maanedes, tror jeg det var. Man kan egentlig ikke sige, at der har været væsentlig stærkere Part paa i de forløbne Aar. Utaalmodigheden blev i 1925—26 saa fremtrædende endogsaa i konservative Kredse, som jo ellers ikke er utaalmodige efter Fremskridt, at der, foranlediget ved et Pres fra sønderjydsk Side, ligefrem blev gjort Forsøg paa at faa en Ikke-Venstre-mand til Formand for Udvalget her i Landstinget. Men dette strandede paa manglende Mod hos det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen). Man saa alt-saa det Særsyn, at tre Partier, repræsenterende et betydeligt Flertal i begge Ting, fandt sig i, at et Mindretal i Landstinget i Aarevis standsede Sagen ved ikke at fremme Udvalgsarbejdet. Jeg ved ikke, om dette vilde være blevet gennemført alligevel, for der var jo den Gang ogsaa noget, der hed de Radikales Angst for under den socialdemokratiske Regering at komme til at indtage et Standpunkt, der ikke var foreneligt med Venstres. Men udadtil har jo i ethvert Fald Venstre Skylden for den stadige Forhaling af Sagen.

Jeg har fremsat disse korte og relativt